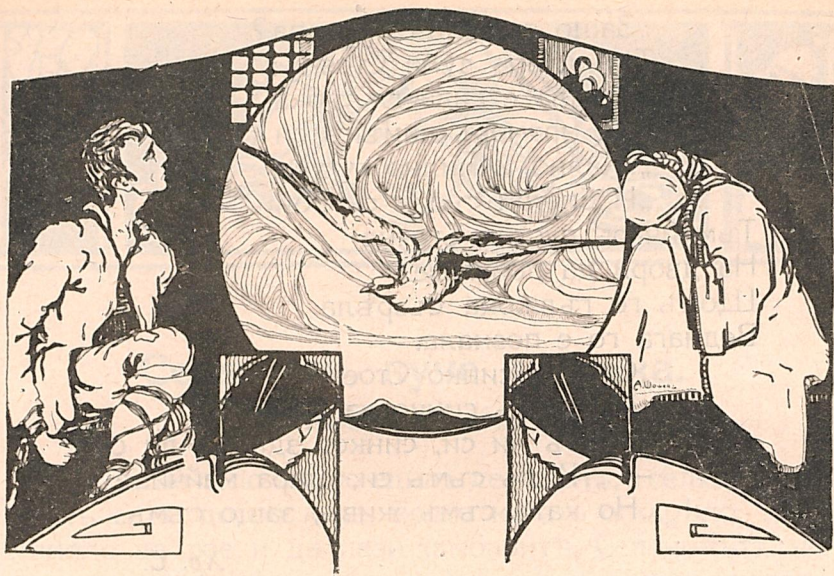

Шошевъ

Сълзитъ на майката.

(Народна пѣсень).

Стояна беда бедили
И го въ тъмница хвърлили,
Та стоялъ деветъ години.
Роднини го забравили,
Майка му не го забравя.
Денемъ съсъ гласъ плачела,
Нощемъ се Богу молила:

„Стори ме, Боже, престори,

„На хвърковата гължбка:

„Да хвъркна и да отлетя

„До Стоянова тъмница.

Господъ ѝ молба послушалъ.

Хвъркнала и отлетяла,

Та на тъмница кацнала,

Кацнала, загукукала

И бистри сълзи ронила.

Мраморъ се камъкъ разтопилъ,

Та си тъмница прокапа:

Стоянъ отъ вжтре продумалъ:

„Какво е чудо станало,